

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Όδος Προαστείου, αρ. 10

Αί συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Αθήνας διά γραμματοσφραγισμένον, χαρτονομισμάτων, χρυσού κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετά εικόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: 'Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ιστορικόν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παυᾶ — Άδόλφου Βελώ: Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ, (τέλος). — Παύλου Λιγδάο: ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

'Εν Αθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Καὶ ὑπεγείρουσα τὴν ἐσθρῆν τῆς διηγούσῃ πρὸς τὴν μαρκησίαν (Σελ. 578)

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΖ

[Συνέχεια]

— Θὰ συζητήσωμεν τὴν ἰδέαν ταύτην, εἶπεν ὁ κόμης. Ἄλλως τε ἴσως ἐπανεέλθω τάχιστα.

Ἐλαβε καὶ ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη του τὰς χεῖρας τῆς Ζουάννας.

— Ἐλα, ὑπέλαβε, κατὶ σκέπτεσαι, τὸ ὅποιον δὲν τολμᾷς νὰ μοὶ εἴπῃς. Ὡμίλει λοιπόν. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη κανὲν μυστικὸν μεταξύ μας. Μήπως δὲν εἶσαι ἰδικὴ μου; μήπως δὲν μοὶ ἀνήκει;

— Ναί.

— Καὶ ὅμως σιωπᾷς! Δὲν ἔχεις ἀρκετὴν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ διὰ νὰ μοὶ ὁμολογήσῃς τὰ πάντα. Ἐσὺ εἰλικρινής. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου φαίνεται ἡ ταραχὴ, τὸ βλέπω καλῶς, καὶ εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὰ χεῖλη σου ζωγραφίζεται ἀμηχανία καὶ θλίψις.

— Λοιπόν! εἶπεν ἡ Ζουάννα καταβάλλουσα προσπάθειαν, εἶναι ἀληθές! Σοὶ τὸ εἶπα: φοβοῦμαι.

— Ἀκόμη; ἠρώτησεν ὁ δ' Ἀμβαρές.

— Πάντοτε.

— Τί φοβεῖσαι;

— Ὅτι θὰ σὲ χάσω, ὅτι θὰ μείνω μόνη, ὅτι θὰ ἐγκαταλειφθῶ ὡς ἐξαπατηθεῖσα κόρη καὶ πλανηθεῖσα ὑπὸ ἔρωτος ψευδοῦς καὶ παροδικοῦ. Εἶναι ἀνόητον, τὸ βλέπω, εἶναι γελοῖον· αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμβῇ, καὶ ὅμως μὲ κυριεύει ἡ ἰδέα αὕτη. Ἀπὸ τῆς χθές, ἀφ' ὅτου ὁ φίλος σου Μάξιμος, διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν εἰρωνιδῶν του μοὶ ὑπέδειξε τοιοῦτον κίνδυνον, δὲν δύναμαι ν' ἀποδιώξω τὴν θλιβεράν ταύτην σκέψιν, ἡ ὁποία μὲ τυραννεῖ.

Καὶ προσέθηκε μετὰ γλυκύτητος σχεδὸν ἰκετευτικῆς:

— Βλέπω καλῶς ὅτι ἔχω ἄδικον, ὅτι ἡ σκέψις αὕτη εἶναι ὑβριστικὴ διὰ σὲ καὶ διὰ τὴν τιμὴν σου. Πρέπει ὅμως νὰ μὲ συγχωρήσῃς, Ροζέ. Εἶμαι ἀδύνατος, νευρική, εἶμαι ἐπὶ τέλους ἀσθενής.

— Ὑποφέρεις; Ἀληθῶς;

Ἡ Ζουάννα προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ἀπαστράπτοντας αὐτῆς ὀφθαλμοὺς.

— Δὲν μαντεύεις; ἠρώτησεν.

Ὁ κόμης ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν.

— Ὅχι, εἶπεν.

— Πῶς μὲ παραμελεῖς! ὑπέλαβεν ἐκείνη στενάζουσα. Πῶς βλέπει τις, ὅτι ὁ νοῦς σου εἶναι ἀλλαχού! Πολλάκις φαί-

νεσαι πολὺ ἀφρημένος. Μένεις ἐνίοτε τέσσαρας ἢ πέντε ἡμέρας μακρὰν ἐμοῦ. Ἄλλοτε ἔχεις ἐκδρομὴν μετὰ τῶν φίλων σου· ἄλλοτε ὑποθέσεις εἰς τὰς γαίας σου δ' Ἀμβαρές. Ἄλλοτε ἔμενες μαζύ μου πάντοτε. Δὲν μὲ ἐγκατέλιπες. Δὲν εἰξεύρεις ἄρα γε τί συμβαίνει;

— Τί συμβαίνει; εἶπεν ὁ κόμης δάκνων τὰ χεῖλη καὶ τρέμων.

Ἐκείνη ἐνηγκαλίσθη αὐτόν:

— Μετὰ τινὰς μῆνας, εἶπε, θὰ ἔχῃς υἱόν.

Ὁ Ροζέ ἔκαμε κίνησιν ἐκπλήξεως, ἡτις δὲν διέφυγε τὴν κρεολήν.

— Μήπως ἡ εἰδησις αὕτη σὲ λυπεῖ; ἠρώτησεν ἡ Ζουάννα ἐγειρομένη.

— Ὅχι, βεβαίως ὄχι. Οὐτε νὰ το φαντασθῆς.

— Ἐνόμισα...

— Τί τρέλλα! Ἄλλὰ διατί δὲν μοὶ το ἔλεγες ἀμέσως. Μνησικακῶ ἐναντίον σου διὰ τὴν ἀπόκρυψιν ταύτην.

— Ἐν τούτοις εἶναι ἀπλούστατον τὸ πρᾶγμα. Παρετήρησες, Ροζέ, πόσον σπάνιαι ἦσαν αἱ ἐπισκέψεις σου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ πόσον αὐταὶ ἦσαν βραχεῖαι; Μόλις ἔρχεσαι καὶ φεύγεις ἀμέσως ἥσο τόσον ἀπησχολημένος, τόσῳ τεθλιμμένος ἐνίοτε, ὥστε δὲν ἐτόλμων νὰ ὁμιλήσω περὶ ἐμοῦ. Δὲν εἰξεύρα, ἄλλως τε ἂν θὰ ἠύχαριστεῖσο ἢ θὰ ἐλυπεῖσο διὰ τὴν εἰδησίαν. Εἶμαι σύζυγός σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶμαι ὅμως ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον θὰ γεννηθῆ, θὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς του· καὶ τοῦτο, διότι ἀπέφυγες μέχρι τοῦδε νὰ ἐκπληρώσῃς τὰς ὑποσχέσεις σου! Δὲν μνησικακῶ, εἰδοποιούσά σε ὅμως, ὅτι θὰ γείνω μήτηρ, νομίζω, ὅτι δικαιοῦμαι νὰ σοὶ ὑπομνήσω τὰς ὑποχρεώσεις σου. Ἄλλως τε δὲν ἤμην ἐντελῶς βεβαία· ἤδη ὅμως δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία!

Ὡμίλει βραδέως, μετὰ γλυκύτητος τὴν ψυχὴν τῆς κατεῖχεν ἡ ἀμφιβολία, ἣν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδιώξῃ.

Βαθμηδὸν ὁ κόμης ἀνέκτησε τὴν ἀταραξίαν του. Κατάρθρωσε δὲ ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῆς ἐρωμένης του τὴν ἀμηχανίαν αὐτοῦ. Ἐνηγκαλίσθη τὴν Ζουάνναν καὶ ἠτένισεν αὐτὴν μετὰ προσποιητῆς τρυφερότητος.

Ἡ ἀπόφασίς του ἐλήφθη. Ἐκείνη εἶχε καταδικασθῆ.

Μήπως ἠδύνατο ἄνευ περιουσίας νὰ τηρήσῃ τὰς ὑποσχέσεις του;

Ἐθλίβετο μεγάλως διὰ τὴν καταστροφὴν του!

Ἡ κόμη τῆς Ζουάννας λυθεῖσα ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν εὐπλάστων ὤμων τῆς. Εἰς τοὺς ἐξαισίους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ὁ ἔρωσ ἀπήστραπτεν ὡς φλόξ· τὸ στήθος τῆς ἐπαλλε· τὰ δὲ χεῖλη τῆς προεκάλουν φιλήματα. Ἦτο ἡ γυνή, ἡ πραγματικὴ, ἡ ποθητὴ, ἡ πλασθεῖσα διὰ νὰ ἐμπνέῃ ὄρμας, βίαιον ἔρωτα καὶ ἀκατασχέτους πόθους.

Ἐλαβεν αὐτὴν ὁ κόμης ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ τὴν ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Εἶσαι παράφρων, εἶπεν αὐτῇ εἰς τὸ οὖς διακόπτων ἐκάστην τῶν λέξεων αὐτοῦ δι' ἐνὸς φιλήματος. Ἐδυνάμην νὰ ζήσω χωρὶς σέ! Μήπως τώρα δὲν μοὶ εἶσαι προσφιλεστέρα ἢ πρότερον; Ποῦ θὰ εὕρω ἀλλαχοῦ γυναῖκα ἀξίαν νὰ λύσῃ τὰ ὑποδήματά σου; Ἄφες τὰς μελανὰς αὐτὰς σκέψεις. Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ ἡ τύχη μας συνεδέθη δι' ἀδιάρρηκτων δεσμῶν. Εἶσαι ἰδικὴ μου. Σὲ θέλω. Δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀνήκῃς εἰς ἄλλον. Πίστευσε λοιπόν! Εἶχα στενοχωρίας μεγάλας, εἶν' ἀληθές. Ἐχασα. Κατελήφθην ὑπὸ ἰλιγγου, ἠκολούθησα τὸ ρεῦμα, τὸ ὅποιον μὰς παρασύρει, τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων. Μὴ φοβεῖσαι ὅμως. Ὁ ἔρωσ σου μοὶ ἀρκεῖ. Ἐχω ἄρα γὲν ἀνάγκην ἄλλων τέρψεων; Μὲ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν καλὴν θέλησιν τὸ πᾶν θ' ἀνορθωθῆ. Θὰ ἴδῃς! Ἐβδομάδες τινὲς ἀκόμη στενοχωριῶν, ἀπουσιῶν, ταξιδιῶν κατ' ἀνάγκην, καὶ θὰ ἐνωθῶμεν διὰ νὰ μὴ χωρισθῶμεν ποτέ. Θὰ ἀναθρέψωμεν τὸ τέκνον μας, τὸ ὅποιον μοὶ ἐκρυπτεῖς! Ἄ! ναί, ἤμην ἔνοχος, παραμελῶν σε καὶ ἐγκαταλείπων σε τόσον συχνά, τόσον πολὺ. Ἀλλὰ συγχώρησόν με.

Ἐκείνη ἠκροῦτο αὐτοῦ ἀκίνητος, ἀγωνιώσα, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ τῇ ὀμίλει περὶ τῆς προσεχοῦς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποσχέσεών του.

Ὁ κόμης ἠρέκθη εἰς διαβεβαιώσεις ἔρωτος, αἵτινες δὲν ἦσαν ψευδεῖς.

Ἡ καλλονὴ τῆς Ζουάννας, ἡ θερμότης τοῦ εὐπλάστου ἐκείνου σώματος, ἔπερ ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἡ καρδιά ἐκείνη, ἣν ἠσθάνετο πάλλουςαν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἐμέθυον αὐτόν, ὁ δὲ φόβος, μὴ ἀπωλέσῃ τοιαύτην ἐντελῆ ἐρωμένην, καθίστα αὐτὸν εὐγλωττον.

Ἐν τούτοις τὸ ἀγαλμα δὲν ἐνεψυχοῦτο.

Ἡ Ζουάννα διετέλει σύννοος.

Ἐνόμιζεν ὅτι κατὰ στιγμὰς ἡ φωνὴ τοῦ ἔραστοῦ τῆς ἀντήχει ψευδῶς.

Ἀπεσπάσθη ἡρέμα τῆς ἀγκάλῃς του καὶ ἀπομακρυνθεῖσα ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησεν εἰς τὴν ὀδόν.

Ὁ δ' Ἀμβαρές ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶτα δ' ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἀπασχολοῦντος αὐτὸν ἀντικειμένου.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ προσεκάλεε αὐτόν. Ἐπὶ πολὺ δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὰς ἐπιμόρους προσκλήσεις τῆς· ἀλλ' ἴσως δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον, χωρὶς νὰ τὴν δυσαρρεστήσῃ, ν' ἀποφύγῃ τὴν πρόσκλησιν. Ἦν σχεδὸν ὁ μόνος αὐτῆς συγγενής, καὶ δὲν τὴν εἶχεν ἴδει πρὸ μακροῦ χρόνου. Ὅπως δῆποτε δὲν θὰ ἔμενον εἰς Βρεττάνην, εἰμὴ ἡμέρας τινὰς, καὶ ἂν ἠναγκάζετο νὰ παρατεῖν τὴν ἐπίσκεψιν του, θὰ ἔγραφε τῇ Ζουάννᾳ· θὰ μετέβαινε καὶ αὐτὴ εἰς Βὰν διὰ τινὰς ἡμέρας, καὶ τοι ἡ ἐνδιαφέρουσα κατάστασις τῆς δὲν ἐπέτρεπε τοιαύτας ἐκδρομάς. Ἄλλως τε τὸ ταξιδίον τοῦτο δὲν ἦτο βέβαιον.

Καὶ διακόπτων τὸν λόγον παρετήρησε τὸ ἐκκρεμές.

— Τέσσαρες ὥραι! ἀνέκραξε. Πόσον ὁ

χρόνος εἶνε βραχὺς πλησίον σου, προσφι-
λῆς μοι Ζουάννα!

Ἠγέρθη προφασιζόμενος ὑποθέσεις, ἐ-
φίλησεν αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον καὶ μετέβη
εἰς τὴν Λέσχη, ἔνθα ἀπώλεσε μέρος τῶν
χθές κερδηθέντων ἐν διαστήματι ὀλίγων
στιγμῶν.

Εὐτυχῶς ὁ θαλαμηπόλος τοῦ ἔφερον
αὐτῷ ἐπιστολὴν προερχομένην ἐκ Βάν.
Ἐκαθέσθη πλησίον τοῦ Μαξίμου, ὅστις,
πιστὸς εἰς τὰς ἀρχάς του, ἐκάθητο μα-
κρὰν τοῦ χαρτοπαιγνίου ἀναγινώσκων τὰς
ἐσπερινὰς ἐφημερίδας.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἔγραφε τῷ δ' Ἀμ-
βαρέ, ὅτι ἀνέμενον αὐτὸν εἰς Σαίν-Ζιλ-
δάς, ὅτι οἱ Φοντραίλ εἶχον ἤδη ἐγκατα-
σταθῆ ἐκεῖ μετὰ τοῦ λοχαγοῦ δ' Ἐστρέλ,
διατελοῦντος ἐν ἀδείᾳ ὅτι ἐκολακεύετο
ἐκ τῆς αἰτήσεώς του· ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἐξηρ-
τάτο νὰ νυμφευθῆ τὴν ἐξαδέλφην του·
ὅτι ἐφρόνει ὅτι ἡ Καικιλία θ' ἀπεδέχετο
τὸν σύζυγον, ὃν ἤθελε συστήσει αὐτῇ, ὅτι
ὁμως δὲν θὰ ἐπέβαλλεν αὐτῇ τὴν θέλησίν
της, ὅπερ ἄλλως τε δὲν ἦν εὐκολον, ἔνεκα
τοῦ σταθεροῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ χαρα-
κτῆρος τῆς νεάνιδος· ὅτι εἰς αὐτὸν ἀπέ-
κειτο ν' ἀγαπηθῆ ὑπ' αὐτῆς.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ δὲ Πρέλ.

— Λοιπόν φίλε μου, ἐτοιμάζομαι καὶ
ἀπέρχομαι.

— Ἀπεφάσισες λοιπόν;

— Ναί.

— Καὶ ἡ Ζουάννα;

— Ὅχι ἴδω· θὰ σκεφθῶ. Οὐδὲν μὲ βιά-
ζει. Πότε θὰ ἔλθῃς νὰ σὲ ἴδω;

— Ἀμα ἐγκατασταθῆς. Μετὰ δύο ἢ
τρεῖς ἡμέρας. Εἰδοποίησόν με.

— Ἐχεις πάντοτε χρήματα εἰς τὴν
διάθεσίν σου;

— Βεβαίως.

— Ὅχι λάβω ἴσως ἀνάγκην.

— Ζήτηι, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῆαι.

(Ἐπεται συνέχεια).

*Κ.

F. D. GUERAZZI

Η

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἐμεινε βεβαίως ἐπὶ ὄραν ὀλόκληρον ἐν
τῇ στάσει ἐκείνῃ, εἶτα κύψας ἤρχισε νὰ
παρατηρῆ ἀτενῶς τὸ κρανίον.

Οἱ πρῶν θολοὶ ὀφθαλμοὶ του ἐγένοντο
ἐρυθροί, σκορπίζοντες φοβεροτάτην λάμ-
ψιν· ἀλλὰ δὲν ἐδάκρυσαν.

Ἴσως ἡ ἀπελπισία του εἶχεν ἐξαντλήσῃ
καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀνακούφισιν
τῆς δυστυχίας.

Τὰ χεῖλη του προσεπάθουν μετ' ἀγωνίας
ἵνα προφέρωσι λέξιν, ἀλλὰ μόνον ἀνάρ-
θρους ὀρυγὰς ἐξέπεμπον.

Ἄν μοι ἐπιτρέπητε ἡ λέξις, ἡ ὄρα ἐ-
κείνη ἦτο ἡ τῆς θυέλλης τῆς ψυχῆς.

Αἱ τόσον βαθεῖαι συγκινήσεις, ὡς πάντα
τὰ ὑπὲρ φύσιν, δὲν ἔχουσι μακρὰν τὴν δι-
άρκειαν, ἀλλ' ὡς ἡ θυέλλα καταλείπουσι
καὶ αὐταὶ ὀπισθὲν τῶν ἀνεξάλειπτα ἔχνη
καὶ ἀλλοιοῦσι πάσας τὰς μορφάς.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις πρὶν ἠδύνατο
νὰ παραβληθῆ πρὸς νεκρὸν, ἀνακληθεὶς
βιαίως διὰ μαγικῆς δυνάμεως εἰς ζωϊκὰς
τινας λειτουργίας, ἐγένετο ὄλως κίνησις
καὶ ταχύτης.

Τὸ πρὶν ὠχρότατον πρόσωπόν του ἐφαί-
νετο πορφυροῦν, ὡς πυρέσσον. Τὰ πρὶν ἀκί-
νητα μέλη του κατελήθησαν ὑπὸ σπα-
σμῶν, μεταβάλλοντα ἀπαύστως στάσεις,
καίπερ ἐκεῖνος δὲν ἐτόλμα νὰ ἐγερθῆ ἀπὸ
τῆς θέσεως, ἣν ἐτήρει ἐνώπιον τοῦ κρανίου,
ὅπερ ἐφαίνετο λατρεύων.

Δὲν παρήλθε πολὺ, καὶ αἱ ἀναρῆροι ὀρυ-
γαὶ του προσήγγισαν εἰς τι ὁμοιάζον πρὸς
ἀνθρωπίνην φωνήν. Τότεδὲ ἂν τις εἶχε τὸ
θάρος ν' ἀκροασθῆ τοὺς λόγους του, θὰ
ἤκουε τὰ ἑξῆς:

— Ἰδοῦ! . . . ἐδῶ ἦσαν τὰ χεῖλη, τὰ
ὅποια τόσον γλυκὰ ἐμειδίω . . . καὶ τώ-
ρα αἱ γυμναὶ σιαγόνες φαίνονται γελῶσαι
ἔτι . . . ναί . . . ἀλλὰ τὸν γέλωτα τὸν
ὅποτον ἐγέλα ὁ ὄρις, ὅτε ἐξαπατήσας τὴν
μητέρα τῶν θνητῶν ἤκουσε τὴν μετὰ τῶν
μελλουσῶν γενεῶν εἰς θάνατον καταδί-
κην τῆς . . . ἐδῶ ἦσαν τεθλιμμένα . . . καὶ
ὁμως ὠραῖα ὄμματα . . . ἐδῶ τὸ λευκὸν μέ-
τωπον καὶ αἱ ρόδιναί παρειαί . . . Τώρα τί
ἀπελείφθη ἐκ τῆς τόσης καλλονῆς; . . .
Γυμνὰ ὄστα! . . . Τὸ ὠραιότερον μέρος τοῦ
σώματος διελύθη ταχέως . . . τὰ ὄστα
μένουσι . . . τὰ ὄστα, ὡς φοβερὸς μάρτυς
τοῦ θανάτου! . . . ὦ! ἐξ οἴκτου πρὸς ἐμέ . . .
ἐξ οἴκτου πρὸς σὲ αὐτὴν . . . διατί δὲν
προσεποιήθης; . . . Ἡ ψυχὴ μου ὀρύεται
φρικωδῶς βασανιζομένη . . . Κεῖμαι ἐπὶ πυ-
ρίνου κραββάτου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν δύ-
ναμαι νὰ ἐγερθῶ . . . καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου,
μεθ' ὄλας τὰς βασάνους τῆς ζωῆς ταύτης
καὶ τὴν αἰωνίαν κόλασιν, θὰ κατεκλινῶ-
μην αὐθις, ἂν ἡγεῖρόμην . . . ὦ! πικρὴ
καρπὲ ἐκδικήσεως μὴ συντελεσθείσης ἔτι!
 . . . Δὲν δύναμαι νὰ στρέψω πλέον πρὸς
τὸν οὐρανόν, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐκλείσθη
δι' ἐμέ, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸν νοῦν,
τὸν ὅποτον κατὰ τὸ ἥμισυ ἤδη ἀπώλεσα . . .
ἀλλὰ θὰ συγκατένευον νὰ φέρωμαι αἰω-
νίως ὑπὸ τῶν ἀνέμων τῆς γῆς, νὰ κτυ-
πῶμαι ὑπὸ τῶν ἐξηγριωμένων κυμάτων
ἐπὶ τῶν βράχων, νὰ ρίπτωμαι ἀπὸ σκοπέ-
λου εἰς σκόπελον εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ
χάους, νὰ καίωμαι διηνεκῶς ὑπὸ τοῦ οὐ-
ρανοῦ πυρός, νὰ ὑφίσταμαι πάσας τὰς
βασάνους, τὰς ὁποίας ἀνθρώπινος ἢ κα-
ταχθόνιος νοῦς δύναται νὰ ἐπινοήσῃ, ὅπως
ἐπιτύχῃ πλήρη τὴν νίκην . . . Εἰς τὸ πνεῦ-
μα, τὸ ὅποσον κατῴκει ἐν τῷ κρανίῳ
τούτῳ, θὰ ἠχῆσωσιν ἀπαίσιοι οἱ λόγοι οὗ-
τοι . . . ὦ! αὐτὴ εἶναι νέα βασάνος καὶ
ταῦτοχρόνως νέα παρόρμησις δι' ἐμέ.

Ἐνῶ ἐκεῖνος παρελήρει οὕτως, ἠνέω-
χθη ἀψοφητὶ ἡ θύρα τῆς αἰθούσης καὶ
εἰσῆλθεν ἀνὴρ πολυτελῶς ἐνδεδυμένος, ὁ-

στις σταθεὶς ἀπαρατήρητος παρὰ τὸ πλε-
ρόν τοῦ γονυπετοῦς ἔμεινε, χωρὶς νὰ προ-
φέρῃ λέξιν ἀκρῶμενος τῶν λόγων, οὐς
ἀνωθι ἀνεφέρομεν.

Λέγουσιν οἱ διδάσκαλοι τῆς τέχνης,
ὅτι ἡ ἀκριβὴς περιγραφή τῆς τε μορφῆς
καὶ τῆς περιβολῆς προσώπου, — ὅπερ μεθ'
ὑπερμέτρου σοβαροῦτος καλοῦσι προσω-
πογραφίαν, — συντελεῖ θαυμασίως, ἵνα ἐ-
πισύρῃ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς διηγήσεως.

Τὸ κατ' ἐμέ, ἄγνωθ κατὰ πόσον τοῦτο
ἔχετε ἀληθείας. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ οἱ διδά-
σκαλοι εἶναι πάντοτε ἀξιοὶ σεβασμοῦ, δὲν
διστάζω, οὐδὲ στιγμὴν, νὰ περιγράψω τὸ
νέον πρόσωπον, διαμαρτυρούμενος ὁμως ὅτι
ἂν τοῦτο δὲν ἤθελεν ἀρέσῃ εἰς τινα, τὸ
σφάλμα δὲν εἶναι ἰδικόν μου, ἀλλὰ τῶν
διδασκάλων, ὁτινες μοὶ τὸ ἐδίδαξαν.

Τὸ νέον πρόσωπον λοιπόν, ὅπερ — ὡς
ἔλεγον — εἰσῆλθεν ἐν αἰωπῇ καὶ οὕτως
εἶπειν λαθραῖος εἰς τὴν αἰθούσαν, ἔνθα ὁ
ἄλλος ἐκόπτετο, ἦτο τρεῖς περίπου πήχεις
ὑψηλόν, κάτισχον καὶ ἀσθενὲς ἐκ φύσεως,
καὶ ἔτι μᾶλλον τοιοῦτο γενόμενον ἐκ τῶν
καταχρήσεων.

Ἡ ἡλικία αὐτοῦ δὲν ἦτο ἴσως μεγάλη,
καὶ ὁμως ἐφαίνετο ὅτι εἶχε φθάσῃ πρὸ
πολλοῦ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ὅπου ὁ ἄν-
θρωπος, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἀκμάσῃ,
κατ' ἀνάγκην παρακαμάζει.

Ἡ κεφαλὴ του, φαλακρὰ ὀλίγον ἀνω
τοῦ μετώπου, εἶχεν — ἄγνωθ δ' ἂν τοῦτο
καθωραίνεν αὐτὴν ἢ ἀσχήμιζε — κόμην
ἀραιάν, πυρρόχροον καὶ μακρὰν, ἥς ἐκά-
στη τῶν τριχῶν ἐφαίνετο ὅτι ἐφύετο ἐπί-
τηδες κατὰ διάφορον διεύθυνσιν ἢ ἡ γεί-
των τῆς, — παρίστα δ' ἐν συνόλῳ τὴν εἰ-
κόνα τῆς κεφαλῆς ἐκείνης, ἣν εἰς τῶν
νεωτέρων ποιητῶν, μετὰ μεγίστης ἀκρι-
βείας, πορρωμοίασε :

Μὲ χωράφι, ὀποῦταν τὰ σπαρτά του
Γενομένα, καὶ ἄγρια καταγίδα
Ἐπέρασε ἀπ' τῆ μέση τους . . .

Οὐδέποτε ἤγειρε τὸ πρόσωπον εὐρισκό-
μενος ἐνώπιον ἄλλου.

Ἐνίοτε μόνον καὶ λάθρα παρετήρει αὐ-
τὸν λοζῶς καὶ αἰφνης, ὡσεὶ φοβούμενος μὴ
οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ του ἤθελον ἀποκαλύψῃ
τὰς σκέψεις του, ἐταπεινοῦ αὐτοὺς ἀμέσως.

Τὰ χεῖλη του, κεκλεισμένα σφιγκτά,
ἐπειθον τὸν ἀρεσκόμενον νὰ παρατηρῆ τὰς
ἀνθρωπίνους μορφάς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ-
νος ἐφοβεῖτο ὑπερβολικῶς, μὴ ἤθελεν ἐκ-
φύγη τοῦ στόματός του λέξις δυναμένη
νὰ τὸν καταστρέψῃ.

Εἶναι ὁμως ἀληθὲς ὅτι πάθος, ὅπερ δὲν
ἠδύνατο νὰ χαλιναγωγῆσῃ, ἐξηνάγκαζεν
αὐτὸν ἐνίοτε νὰ τὸ μνηκύνῃ πρὸς τὰ ὦτα
καὶ νὰ συστέλλῃ τὰς παρειὰς του, σχη-
ματιζούσας μέγα πλῆθος ρυτίδων . . . Τότε
ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐφαίνετο ὅτι ἐμειδία . . .
ὦ! Οἱ ἄγιοι Πάντες νὰ σώσωσιν ἡμᾶς
ἀπὸ τοῦ μειδιάματος ἐκείνου!

Ἐλάλει βραδέως καὶ μετὰ πικρίας . . .
Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς του
πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐκλίπη ἐλάμβανε μεγί-
στην εὐχαρίστησιν καταστρέφων καὶ τὴν
τῶν ἄλλων.

Ἄν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἄγ-

γελος τοῦ σκότους ἀπεφάσιζε νὰ ἐμφανισθῆ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ μορφὴν προσήκουσαν αὐτῷ, βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ ἀπαισιωτέραν τῆς τοῦ κόμητος τῆς Τσέρρας.

Ἐφερε πράσινον ἐκ βελούδου ἐπενδύτην, ἀργυροκέντητον, ἔχοντα ὑπόραμμα ἐκ δέρματος σιθηρικοῦ σκιούρου, καὶ φθάνοντα ἄχρι τῶν γονάτων, χωριζόμενον κάτωθι τῆς ὀσφύος, σφιγγόμενον διὰ πολυτελεστάτης ζώνης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀπιοῦσας ἦτο ἀπεικονισμένος ὁ ἀετός τοῦ βασιλέως Μαμφρέδου, ἀργυροῦς ἐπὶ ἐγκαύσματος κυανοῦ, ἀνοικτόν κατὰ τὸ στήθος καὶ ἔχοντα τὰς χειρίδας μακρὰς ἄχρι τοῦ ἀγκῶνος. Ὁ ὑπενδύτης αὐτοῦ, ἐκ μεταξωτοῦ ὑφάσματος πολυχρόου, ἐκοσμεῖτο διὰ πολλῶν ἀργυρῶν κομβίων—καὶ εἶχε τὰς χειρίδας μακρὰς ἄχρι τοῦ καρπού τῶν χειρῶν. Θαυμασίως κεντημένον ἦτο τὸ μέγα μέρος τοῦ στήθους καὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ καλύπτον ὕφασμα. Ἀναξυρίδες ἐξ ὑγινοθαφροῦς ἐριούχου περιέβαλλον στενωδὸς τοὺς τε μηρούς καὶ τὰς κνήμας του. Τὰ πέδιλά του ἦσαν ἐρυθρὰ, αἰχμηρὰ καὶ κλειόμενα κατὰ τὸ ἄνω μέρος δι' ἀργυροῦς πόρπης.

Τοιαύτη ἦτο περίπου ἡ περιβολή του, ἥς πολλὰ χάριν συντομίας παρέλειψα: ὡς τὸν σκουφόν, ἔχοντα σχῆμα αὐτοκρατορικοῦ στέμματος, καὶ δι' ὠραίων κεκοσμημένων πτερῶν, τὴν χρυσὴν ἀλυσιν, δι' ἧς ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ στήθους του πολύτιμον μενταλλιόν, καὶ τὸ μακρότατον ξίφος του, τὸ ἔχον λαβὴν ἐν σχήματι σταυροῦ, ὡς συνειθίζον οἱ εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν μεταβαίνοντες, οἵτινες εἶχον αὐτὰ οὕτως, ὅπως κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς, βυθίζοντες τὴν αἰχμὴν εἰς τὴν γῆν, ἔχωσιν ἐνώπιόν των τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, παρορμῶν αὐτοὺς εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς πατρίδος τοῦ Σωτῆρος, ὅστις ὑπὲρ ἡμῶν ἠδύοκησε ν' ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ βασιανιστηρίου ἐκεῖνου.

Ὁ γονυπετής, στρέψας τὴν κεφαλὴν, εἶδεν ἄνωθι αὐτοῦ τὸν ἀνθρωπὸν ἐκεῖνον, ὅστις χαίρων διὰ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ κατάστασιν δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὸ βδελυρὸν μειδιάμα, οὐτινος ἐμνήσθη ἄνωτέρω.

Ἐφερὲν ἀκουσίως τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἤρξατο ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὅπερ ὁμοῦς ματαίως προσεπάθησε νὰ φέρῃ εἰς πέρας.

Τότε ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐψιθύρισεν . . . ἴσως προσευχὴν . . . ἀλλὰ βεβαίως περιέχουσαν τὴν πικρίαν τῆς βλασφημίας. Εἶτα ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν συνήντησεν αὐθὺς ἐκεῖνον, ὅστις τὸν οἶκτον αὐτοῦ ἠγνόει νὰ ἐκδηλοῖ ἄλλως, ἢ διὰ τοῦ μειδιάματος. . . εἶτα στραφεὶς εἶδε τὸ κρανίον . . . εἶτα πάλιν ἐκεῖνον . . . μειδιῶντα πάντοτε. . .

Ἀφῆνης ἀναπηδήσας ἤρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λάρυγγος, καὶ, ἄγριος ὡς θηρίον, τὸν ἔρριψε χαμαί, ἐγονατίσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν πνίξῃ. . .

Βεβαίως εἶχεν ἐπιστῆ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ κόμητος τῆς Τσέρρας, ἂν μὴ ἡ τύχη ἐβοήθει αὐτόν.

Τὸ κρανίον, κλονισθὲν ἐκ τῆς πτώσεώς του, ἔπεσε χαμαί, ποιῆσαν κρότον, ὅστις ἐφάνη κραυγὴ ἄλγους, καὶ ἐκυλίσθη ἄχρι τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις τὸν ἐκράτει ἀπὸ τοῦ λάρυγγος.

Οὗτος, λησμονήσας πᾶν ἄλλο, ἄφισε τὴν λείαν του καὶ δρομαίως ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ δαπέδου τὸ κρανίον καὶ παρητήρει αὐτὸ προσεκτικῶς, ὅπως ἴδῃ μὴ εἶχε πάθῃ τινὰ βλάβην· ταχὺς δὲ ὡς ἀστραπὴ ἐπανεθέτο αὐτὸ ἐν τῇ θήκῃ καὶ εἶτα ἐν τῷ εἰκονοστασίῳ.

Ἐν τούτοις, ὁ κόμης τῆς Τσέρρας ἀνεγερθεὶς ἐτακτοποίησε τὰ ἱμάτιά του, ὧν τὴν ἀρμονίαν εἶχε διαταραξῆ ἡ πτώσις, πελιδνὸς ἐκ τοῦ φόβου, ἐπὶ τῷ κινδύνῳ, ὃν διέτρεξε.

— Κόμη τῆς Καζέρτας, εἶπε, μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, ὁ κόμης τῆς Τσέρρας ὀπισθοχωρήσας ἄχρι τῆς θύρας, εἶπέτε μοι, παρακαλῶ, πῶς θὰ μεταχειρισθῆτε τοὺς ἐχθροὺς σας, ἀφοῦ οὕτω μεταχειρίζεσθε τοὺς φίλους καὶ πιστοὺς ὑπηρέτας σας;

— Ἀνσέλμω, ἀπήντησεν ὁ κόμης τῆς Καζέρτας, μήπως σὰς εἶπον ἐγὼ νὰ χλευάζετε τὴν δυστυχίαν μου, νὰ ἐμπαιζετε τὴν λύπην μου καὶ νὰ ἐξεγείρετε ἐν τῇ ψυχῇ μου ὄργην ἰσχυροτέραν τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεώς μου; Καθ' ὑμῶν πρέπει νὰ παραπονηθῆ, διότι γνωρίζετε ποῖα πάθη φωλεύουσιν ἐδῶ μέσα. . . Πρὸ πολλοῦ καιοῦσιν, ἀλλ' ἡ καρδιά δὲν ἔγινεν ἀκόμη ὅλη τέφρα.

— Πταίει ἡ φύσις, κόμη τῆς Καζέρτας, ἡ ὁποία μὲ κατεσκεύασε ταιουτοτρόπως, ὥστε νὰ γελῶ ὅταν οἱ ἄλλοι θρηνῶσιν. Ἀλλ' εἶναι πρᾶγμα ἄξιον λύπης νὰ σὰς βλέπῃ τις βασιανίζομενον ἀνὰ πᾶσαν νύκτα ἐνώπιον ἐνὸς κρανίου. . . τὸ ὁποῖον οὔτε τὰς βλασφημίας σας, οὔτε τὰς προσευχὰς σας δύναται νὰ ἀκούσῃ. . . τὸ ὁποῖον οὔτε νὰ σὰς καταρασθῆ, οὔτε νὰ σὰς συγχωρήσῃ δύναται. . . Σὰς τὸ εἶπον χιλιῶν, καὶ σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ τώρα: θὰ χάσετε τὸν νοῦν. . .

— Καὶ μὴ ἦναι εὐτύχημα νὰ διατηρῆ τις τὸν νοῦν του; μὴ ἦναι δυστύχημα νὰ τὸν χάσῃ. . . Ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως ζῆ μετ' αὐτοῦ καὶ θὰ ἐπιζήσῃ. . . ἄλλοτε εἶχον τὸν νοῦν μου ἀκέραιον, ἱκανὸν νὰ ἐννοήσῃ ὅ,τι δήποτε, καὶ δὲν ὑπῆρξα ἡσσαν δυστυχῆς. . . Τώρα ἀπώλεσα αὐτόν κατὰ τὸ ἦμισυ καὶ πλέον ἔτι: ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν εἶμαι εὐτυχέστερος.

Ἀλλὰ, τέλος πάντων, ἐπιτρέψατε νὰ ἀφαιρέσωσιν ἐντεῦθεν αὐτὰ τὰ κόκκαλα, τὰ ὁποῖα ὀσημέραι ἐλαττοῦσι τὸ λογικόν σας. . . Σκέφθητε, ἐπὶ τέλους, ὅτι εἶναι κρανίον γυναικός, ἡ ὁποία ἐπρόδωκε τὴν συζυγικὴν κλίνην καὶ ἔφερεν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς. . .

— Σιωπῆ, ἂν ἀγαπάτε τὴν ζωὴν σας. . . σιωπῆ. . . Ἡ κατὰ τῆς γυναικός ἐκείνης ἐργασία σας ἔληξε μετὰ τοῦ κτυπήματος, τὸ ὁποῖον τὴν ἐφόνευσε. Σὰς διέταξα νὰ τὴν δολοφονήσετε, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ τὴν δυσφημῆτε. . . Ἀρκεῖ. . . Τὴν ἐτιμώρησα ὡς ἐνοχόν. . . Τώρα εὐχαριστοῦμαι νὰ τὴν νομιζῶ ἀθάνατον.

— Ὅτε νέος ἐσπούδαξα νομικὰ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Φρειδερίκου, ἐδιδάχθην, κόμη, ὅτι ὁ θέλων τὰ περισσότερα δέον κατ' ἀνάγκην νὰ θέλῃ καὶ τὰ ὀλιγώτερα. . . Μοὶ ἐδῶκατε τὸ δικαίωμα νὰ ἀναζητήσω ἐν τοῖς σπλάγγχοις τῆς, καὶ θέλετε τώρα νὰ μοὶ ἀρνηθῆτε τὸ δικαίωμα νὰ ἀναζητήσω ἐν τῇ φήμῃ τῆς; . . .

Ὁ κόμης τῆς Καζέρτας ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὅπως μὴ πέσῃ. Ὁ κόμης τῆς Τσέρρας ἔσπευσε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, εἶτα ἐξηκολούθησε λέγων:

— Ἀλλ' ἂς μὴ γείνη πλέον λόγος περὶ τούτου: ἂν δέ, αὐθέντα, ἰσχύῃ κατὰ τι παρ' ὑμῖν ἢ παρακλήσις πιστοῦ ὑπηρετοῦσας, ἐγκαταλείψατε τοὺς φρικώδεις τούτους τόπους, ἀποδώσατε εἰς τὴν γῆν ὅ,τι ἀνήκει εἰς αὐτήν, . . . τὰ λείψανα τῶν νεκρῶν. Δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι τώρα εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴμεθα εἰπέρ ποτε ἄγρυπνοὶ καὶ νὰ ἔχωμεν τὸν νοῦν ἀκέραιον. . . Πράττοντες ὡς πράττετε, φοβοῦμαι πολὺ ὅτι θὰ ἀποτύχετε. . . καὶ τὰ ἐκδικητικὰ σχέδιά σας κατ' ἐκεῖνον θὰ καταλήξωσιν εἰς τὴν παραφροσύνην σας.

— Ἄ! . . . ἐνδιαφέρεσθε πολὺ διὰ τὴν ἐκδίκησίν μου; Εὐχαριστῶ! . . . εὐχαριστῶ! . . . Τσέρρα, σὰς τὸ εἶπον πολλάκις, εἰσθε ἀγγίχους καὶ δόλιος, ὅσον καὶ τὸ πονηρὸν πνεῦμα. . . καὶ ὁμοῦς ὅλαι σας αἱ εὐφυεῖς εἶναι ἀνωφελεῖς, ὅταν ἀποτεινώνται πρὸς ἐμέ. Πρὸ πολλοῦ σὰς γνωρίζω: ἀποβάλλετε λοιπὸν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μὲ ἀπατήσητε. . . Μὴ προσπαθῆτε νὰ μοὶ ὀμιλήτε τόσον ἐντέχνως. Φοβεῖσθε μὴ ἀπολέσω τὸ λογικόν; . . . Καὶ τὸ φοβεῖσθε χάριν ἐμοῦ; Ἡ λάμψις τοῦ οἴκου σας εἶχε σβεσθῆ, οἱ δὲ σημερινοὶ καιροὶ δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ ὑψωθῆ τις διὰ δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν ἀρετῶν. . . Ἐν τούτοις, ὑμεῖς ἀπεδώκατε εἰς αὐτὸν τὴν ἀρχαίαν λάμψιν. . . Ἐγὼ σὰς ἔκαμα μέγαν θησαυροφύλακα τοῦ Κράτους καὶ πλούσιον καὶ ἰσχυρόν. . . μοχθηρὸς εἰσθε παραπολύ, ὥστε δὲν τολμῶ ν' ἀναλάβω ἀναιδῶς τὴν εὐθύνην τῶν κακουργημάτων σας. Φοβεῖσθε μὴ ἀπολέσω τὸ λογικόν; . . . καὶ φοβεῖσθε τοῦτο χάριν ἐμοῦ; . . . Καὶ δὲν ἀνησυχεῖτε μὴ, ἐν τῇ ὑπερχειλίσει τοῦ ἀλγους μου, δι' ἐνὸς καὶ μόνου λόγου, ἀποκαλύψω πρᾶγμα, δι' ὃ αἱ κεφαλαὶ ἀποφοτέρων ἡμῶν νὰ πέσωσιν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου; Καὶ δὲν ἀνησυχεῖτε, μὴ ἐγὼ, γενόμενος ἀντικείμενον οἴκτου καὶ χλευασμοῦ, δὲν θὰ ἦμαι εἰς θέσιν πλέον νὰ διαθέσω ὑπὲρ ὑμῶν τὴν περιουσίαν μου, τὴν ὁποίαν δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἀφίσω εἰς τὸν υἱόν μου, διότι ἐφονεύσατε αὐτόν, ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ μέρει, τὸ ὁποῖον ἡ φύσις ὥρισε κατάλληλον πρὸς κατεργασίαν τῆς ζωῆς;

— Κόμη, πρὸς τί μοχθεῖτε νὰ γνωρίσετε τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου; Ἴσως αἱ ὑπόνοιαι σας εἶνε ἀληθεῖς: πιθανὸν δὲ καὶ ψευδεῖς. . . Εἶνε φρόνησις αὕτη νὰ κατατρίβετε τὸν τε νοῦν καὶ τὸν καιρὸν, ἀσχολούμενος εἰς τοιοῦτου εἶδους ἐργασίαν, τῆς ὁποίας ἡ ἀμφιβολία εἶναι ὁ πικρὸς καρπός; Ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησε νὰ γείνη

γνωστός εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅθεν ἐκρύβη εἰς τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ. Θέλετε σεῖς νὰ εἰσδύσετε εἰς τὰ βάθη ταῦτα καὶ ν' ἀνιχνεύσετε τοὺς στοχασμοὺς τοῦ Θεοῦ; Ἡ φύσις δὲν ἠθέλησε νὰ φαίνεται ἡ καρδιά μας, καὶ περιετύλιξεν αὐτὴν διὰ κοκκάλων καὶ σαρκῶν. Ποῖος τῶν θρασυτέρων στοχασμῶν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς σας, κόμη τῆς Καζέρτας, θὰ δυνήθη νὰ διαπεράσῃ τὸ ἐκ πηλοῦ τοῦτο περιτείχισμα; Ἀρκέσθητε λοιπὸν εἰς τὰ ἔργα, καὶ μὴ φροντίζετε περὶ τῶν αἰσθημάτων. Πάντα δὲ ταῦτα σας εἶπον, ὅχι διὰ νὰ σχηματίσετε περὶ ἐμοῦ καλλιτέραν ἰδέαν, ἀλλὰ διὰ νὰ ταπεινωθῆτε, ὅταν μάθετε ὅτι ὁ υἱὸς σας ζῆ.

Ὁ κόμης τῆς Καζέρτας ἐγένετο κάτωχρος, ὡς ὁ θάνατος.

Ἐκλονίσθη, καὶ ἔστη ἐπὶ πολὺ σκεπτικός. Εἶτα ἐβάδισε βραδέως πρὸς τὸν Τσέρραν, ἔλαβεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐποίησεν αὐτῷ σημεῖον, ὅπερ ὁ λόγος—ἡ εὐγενῆς αὐτῆ ἰδιότης, ἡ διακρίνουσα τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τῶν ἄλλων ζῶων—ἐφάνη σχεδὸν ἀπαξιῶν νὰ διερμηνεύσῃ.

Ὁ κόμης τῆς Τσέρρας, δι' ὄσσην καὶ ἂν κατέβαλεν προσπάθειαν, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστεῖλῃ τὸ μείδιμά του, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ μὴ ρυτιδῶσῃ δις ἢ τρίς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ὁμως ἐκρατήθη καὶ εἶπε :

— Καὶ τί, Καζέρτα ; . . . Φοβεῖσθε μὴ γίνετε πάλιν ταχέως πατήρ ; Δὲν εἶπετε ὅτι εἶναι υἱὸς σας ; Ἐπαναλάβετε τώρα ὅτι τὸν ἐφόνευσαν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς του, καὶ ὅτι ἡ ἀπληστία τῆς ἀποκτήσεως κινεῖ τὴν ψυχὴν μου ! Οἰηματῖα ! παραιτήθητε ἀπὸ τοῦ νὰ γνωρίσετε τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν.

— Ζῆ ! . . . εἶπε ὅτι ζῆ . . . λοιπὸν μὲ ἐπρόδωκας. Πήγαινε, Ἀνσέλμω . . . πήγαινε, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Φόνευσέ τον πρὶν ἢ ἐξημερώσῃ . . . ἐπωφελήσου τὰς ὑπολειπομένας ταύτας ὥρας τῆς νυκτὸς . . . αὐτὸς εἶναι μνημεῖον ἀμαρτίας . . . δὲν εἶναι υἱὸς μου . . . δὲν εἶναι υἱὸς μου . . . πρέπει νὰ ἀποθάνῃ . . .

— Πρέπει νὰ ζήσῃ, κόμη τῆς Καζέρτας.

— Ὁ Ἀνσέλμος ἀρνεῖται νὰ δολοφονήσῃ ; Θὰ τὸν γνωρίσω . . . θὰ τὸν φονεύσω ἐγὼ αὐτὸς . . . αὐτὴν ταύτην τὴν νύκτα.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν. Ἄλλ' ὁ κόμης τῆς Τσέρρας, ἀνακόψας τὴν ὁρμὴν του, εἶπεν αὐτῷ γεγυμνασμένῳ τῆ φωνῆ :

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ ἀκούσετε.

Καὶ τότε ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσι ταχύτατα, ἀλλὰ τόσο χαμηλοφώνως, ὥστε μόλις ἠκούοντο εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων ἢ ἕξ βημάτων. Αἱ χειρονομίαι των ὁμως ἦσαν συχναὶ καὶ ἀγριαὶ ἢ ὄψις των φοβερὰ θορυβώδεις οἱ ὄρκοι των.

Ἐπὶ τέλους, ἐφάνησαν συνεννοηθέντες κατὰ πάντα. Τότε ὁ κόμης Τσέρρας, ἀγαλλόμενος διὰ τῶν συνήθων τοῦ προσώπου του σπασμῶν, προσέθετο :

— Αὐθέντα, πῶς σας φαίνεται τὸ ἐπινοήμά μου ;

— Μοῦ φαίνεται, ἀπήντησεν ὁ Καζέρτας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ αἱ παρούσαι καὶ αἱ μέλλουσαι γενεαὶ θὰ καταρασθῶσι . . . πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὁ ἱστοριογράφος τῶν παλαιῶν συμβάντων δὲν θὰ συμπεριλάβῃ ἐν τῷ χρονικῷ του, ὡς λίαν μυθώδες . . . πρᾶγμα ἐπὶ τέλους, τοῦ ὁποῖου αὐτὸς ὁ Ἐωσφόρος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ μεγαλεῖτερον, μεθ' ὄλην τὴν ἐν τῷ κακῷ ἰσχύν του. Ἡ προδοσία καὶ ἡ πατρακτονία, τελούμεναι χάριν ἐνδικήσεως τοῦ πατρὸς, εἶναι ἰδέα ἀξία νὰ τὴν συλλάβῃ ὁ Τσέρρας.

— Καὶ νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ Καζέρτας.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ὁ κόμης τῆς Καζέρτας ἔνευσεν εἰς τὸν Ἀνσέλμον ν' ἀπέλθῃ. Οὗτος δὲ ὑποκλιόμενος ἐν στάσει σεβασμοῦ ἀπῆλθεν.

Ε'

Εἶναι ἀλήθεια! μᾶς ἔδωκεν ἡ φύσις τὴν γλῶσσαν τῆς καρδιᾶς νὰ φανερώη τ' ἀπίκρυφα. Ἡ τέχνη τοῦ ἀνθρώπου Ὅμως μὲ τρόπο κάνει, ποῦ τὰ κρύβῃ. Κ' εἶναι, τὸ ξέρω, ἀνόητος ἐκεῖνος, Ὅπου πιστεύει πῶς βλέπει εἰς τὸ λόγο, Σὰ μέσα σὲ καθρέφτη τὴν ψυχὴν μας. . .

(ΚΑΘΟΠΑΤΡΑ, τραγωδία τοῦ καρδινάλιου Δελφίνου, πατριάρχου Ἀκυλητίας).

Ἄν ἡ ζῶὴ ἦναι καλόν, διατί μᾶς ἀφαιρεῖται ; . . . καὶ ἂν ἦναι κακόν, διατί μᾶς ἐδόθη ; . . .

Ἄ ! ἡ στιγμή τοῦ θανάτου εἶναι ἀφαιρέσιμος ἀγωνία. . .

Ἐγώ, ὃν ἡ φύσις εὐτυχῶς κατεσκευάσεν οὕτως, ὥστε ἀνευ λύπης καὶ ἀνευ χαρᾶς νὰ βλέπω τὴν πάλιν τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ὑπάρξεως, εἶδον τὸν σιδήρω θανατωθέντα, καὶ εἶχεν ἀνωρθωμένην τὴν κόμην . . . φοβερὰ τὰ ὄμματα . . . τὸ στόμα, ὡσεὶ ἔτοιμον νὰ προφέρῃ ἀπειλήν. . . πάντα τὰ μέλη διατεθειμένα πρὸς ἀπλητισμένην ἄμυναν. . .

Παρετήρησα τὸν διὰ πυροβόλου φονευθέντα. . . οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν χαῦνοι. . . τὸ πρόσωπον καταβεβλημένον. . . ὡς ἀνθρώπου ἐξητλημένου ἐκ μακρᾶς ἐργασίας . . .

[Ἐπειτα συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

[Τέλος]

Η'

Δύο ὥρας μετὰ τὴν θλιβεράν ἐκείνην σκηνήν, ἡ κόμησσα, ἐπανελθούσα εἰς τὰς αἰσθήσεις της, χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῆς κυρίας Ὠβρῦ καὶ τῆς Ἀλίκης, ἀνέ-

μενεν ἐν τῷ δωματίῳ της, μετὰ μεγίστης ἀνησυχίας, τὴν ἐκβασίν τῆς μονομαχίας, ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ.

Κατὰ τὴν τρομερὰν ταύτην προσδοκίαν, ὁ πυρετὸς αὐτῆς παρήλθε ἂν καὶ ἦτο θέρος, πρὸς δὲ καὶ ἡ θερμότερα ὥρα τῆς ἡμέρας, τὰ μέλη της ἐρρίγουν, τὸ χρῶμα της εἶχεν ἀπωλέσει τὴν ζωηρότητά του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της, ἐφ' ὧν δὲν ἐφαίνοντο πλέον δάκρυα, διηυθύνοντο πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς θύρας τῆς εἰσόδου τοῦ μεγάρου ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου θὰ ἐπανήρχετο ὁ κύριος Φρουασύ.

Ἄλλ' εἰς ποίαν κατάστασιν θὰ ἐπέστρεφε ; Ἀρὰ γε πληγωμένος, ἢ νεκρός ; Αἰ τελευταῖαι λέξεις τοῦ συζύγου της τὴν ἐπειθον, δυστυχῶς, ὅτι μίαν τῶν σκληρῶν τούτων περιπτώσεων ἔπρεπε ν' ἀναμένη.

Ἡ κυρία Ὠβρῦ καὶ ἡ Ἀλίκη δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν κόμησσαν εἰς οἶαν θέσιν εὐρίσκετο καὶ ἡ Ἐμμα ἀφ' ἐτέρου δὲν εἶχεν οὔτε τὴν δύναμιν, οὔτε τὴν θέλησιν νὰ ἀποπέμψῃ αὐτάς. Καὶ δὲν λησμονεῖ τις εἰς τοιαῦτα δυστυχήματα πάσας τὰς κοινωνικὰς συνεπείας ;

Δὲν εἶχε συνειδησιν τῶν περίξ αὐτῆς γιγνομένων, οὐδ' ἔδιδε προσοχὴν εἰς τὰ περικυκλοῦντα αὐτὴν πρόσωπα, διότι πᾶσαι αἱ σκέψεις της περιστρέφοντο εἰς τὴν ἐξῆς φράσιν: « Ἀποθνήσκει τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐξ αἰτίας μου ! »

Καὶ ἡ μόνη φροντίς της ἦτο νὰ παρατηρῆ τοὺς ἐντὸς τοῦ μεγάρου εἰσερχομένους κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην.

Ἀἴφνης παρετήρησε τὸν θυρωρὸν ἐξερχόμενον ταχέως τοῦ φυλακείου του, καὶ ἀνοίγοντα τὴν ἐξώθυραν.

Ἡ ἄμαξα τοῦ κόμητος εἰσῆλθε τότε εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐσταμάτησε πρὸ τῆς προθυραίας κλίμακος.

Ἡ Ἐμμα ἔσπευσε πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ἦνοιξε καὶ παρατήρησε ἄλλὰ τὰ παραπετάσματα τὴν ἠμποδίζον νὰ ἴδῃ ἀκριβῶς τί συνέβαινε. Ἐξῆλθε τότε τοῦ δωματίου της, ἔτρεξε πρὸς τὴν κλίμακα καὶ διακρίνουσα τὸν Λύσανδρον σπεύδοντα εἰς συνάντησίν της,

— Μόνος ! Ἐπιστρέφετε μόνος ! . . . ἀνέκραξεν. Ἀπέθανε !

— Ὅχι, ἐξαδέλφη μου, ὄχι, εἶπεν ὁ Λύσανδρος: τὸν μεταφέρουσιν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Μοῦ ἀποκρύπτετε τὴν ἀλήθειαν. . . Ἀπέθανε !

— Λόγῳ τιμῆς δὲν ἀπέθανε, πληγωμένος μόνον εἶνε, ἐπανέλαβεν ὁ Λύσανδρος.

— Θανασίμως ; εἶπεν ἐκείνη παρατηρούσα αὐτόν. Ἄ ! δὲν ἀποκρίνεσθε !

— Ἄλλ' ἐξαδέλφη μου, πρέπει ν' ἀποσυρθῆτε εἰς τὰ δωμάτιά σας διὰ νὰ ἀναπαυθῆτε.

— Ὅχι, θέλω νὰ τὸν ἴδω ! θέλω νὰ τὸν ἴδω !

Καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος, ἐξ οὗ μετεφερον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸν κ. Φρουασύ.

Ἐφαίνετο λιπόθυμος. Ἐπὶ τοῦ προσ-

ώπου του παρατηρείτο ὠχρότης θανάτου, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κλειστοί, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους του διεκρίνοντο σταγόνες αἵματος. Πλείστοι ὑπηρετῶν, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἰατροῦ, τὸν ἐτοποθέτησαν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἡ κόμησσα, ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ εἶδε τὸν σύζυγόν της, δὲν ὠμίλει πλέον. Ἐπεσεν ἐφ' ἐνὸς ἀνακλίντρου, καὶ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην ὑπὸ τὰ προσκεφάλαια, προσεπάθει νὰ μὴ ἀκούῃ καὶ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ φοβερὸν θέαμα, ὅπερ τοσοῦτον τὴν ἐτρόμαζε.

Ὁ ἰατρός, ὄρθιος πλησίον τοῦ κόμητος, τῷ παρεῖχε πάσας τὰς ἀναγκαίας περιποιήσεις. Ὁ Λύσανδρος, ὅστις ἐφαίνετο λησμονήσας κατὰ τὴν θλιβερὰν ταύτην ἡμέραν τὴν συνήθη του ὀκνηρίαν, ἰστάμενος πλησίον τῆς κλίνης, παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸν πληγωμένον.

Αἰφνης ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς, διότι εἶδε τὸν κύριον Φρουασὺ ποιήσαντα κινήσιν.

Εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην, ἡ κόμησσα ἐστράφη καὶ τὰ βλέμματά της διηυθύνθησαν πρὸς τὴν κλίνην. Τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος ἐξέφραζε βαθεῖαν θλίψιν, ἐβλεπέ τις αὐτὸν καταβάλλοντα μεγίστας προσπαθείας, ὅπως ἀντιληφθῇ τῶν πέριξ αὐτοῦ τελομένων. Τέλος τὸ κατώρθωσε, καὶ καταβαλὼν τοὺς πόρους δι' ὑπερανθρώπου δυνάμεως ἤμινηγέρθη καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Λύσανδρον, ὅστις τὸν ἐκράτει ἐκ τῆς χειρὸς,

— Ποῦ εἶνε ἡ σύζυγός μου; τὸν ἠρώτησε διὰ φωνῆς σταθερᾶς.

— Προσέξατε, κύριε κόμη! εἶπεν ὁ ἰατρός προχωρῶν.

Ἄλλ' ὁ πληγωμένος δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τοὺς λόγους του, ἡ μάλλον προσεποιήθη ὅτι δὲν ἠννόησεν αὐτοῦς.

— Ποῦ εἶνε ἡ σύζυγός μου; ἐπανέλαβε, θέλω νὰ τὴν ἴδω!

Καὶ ἐν ᾧ ἡ Ἔμμα, ἐγειρομένη, ἔσπευδε πλησίον του σιωπῶσα, ἐκεῖνος ἔνευσεν εἰς τὸν Λύσανδρον νὰ πλησιάζῃ, καὶ τῷ εἶπέ τι χαμηλοφώνως.

— Μείνε ἤσυχος, ἀπεκρίθη ὁ Λύσανδρος, θὰ πράξω ὅ,τι ἐπιθυμεῖς.

Ὁ κόμης τότε παρεκάλεσε τὸν ἰατρὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον μετὰ τῆς συζύγου του, καὶ ἐπειδὴ τὸν ἐβλεπε δισταζόντα ν' ἀπομακρυνθῇ,

— Μὴν ἀνησυχεῖτε ποσῶς, ἰατρέ, τῷ εἶπε, θὰ κρατηθῶ ἔχω τὴν θέλησιν!

Ὁ ἰατρός, ἔκρινεν εὐλογον ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ. Ἐνευσε δὲ τῇ κομήσῃ ὅτι θὰ παραμένῃ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἔτοιμος νὰ τρέξῃ ἐν περιπτώσει ἀνάγκης.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, καὶ τῶν ὑπηρετῶν, τῶν ἐκεῖ παρευρισκομένων.

Ὅτε ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη, ὁ κόμης παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν σύζυγόν του σιωπῶν, κατόπιν δὲ τῇ εἶπε:

— Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ὀμιλήσω' πλησιάζσατε, σὰς παρακαλῶ, διότι ἡ φωνή μου εἶνε πολὺ ἀσθενής.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνη ὑπήκουσε μηχανικῶς καὶ ἐπροχώρει κλονουμένη,

— Τί ἔχετε; τὴν ἠρώτησε. Μήπως φοβεῖσθε; Ἄλλ' ὅταν πληγῶνῃ τις τινα εἰς τὴν καρδίαν, ὀφείλει μετὰ θάρρους καὶ νὰ τὸν ἀντιμετωπίζῃ ἀποθνήσκοντα.

Ἐκεῖνη δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τὸν παρατηρῇ ἀσκαρδαμυκτί.

— Πῶς! δὲν κλαίετε, τῇ εἶπεν, οἱ ὀφθαλμοὶ σας δὲν χύνουν ἐν δάκρυ, ἀφοῦ ὁ σύζυγός σας ἀποθνήσκει! Ἐλεος, ἐν δάκρυ! Ὅχι δι' ἐμέ... εἶνε ἀνωφελές... ἀλλὰ δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θὰ ἐπιστρέψουν· πολὺ θὰ ἐκπλαγῶσι βλέποντες ὅτι δὲν μ' ἐλυπήθητε διόλου.

— Δὲν δύναμαι νὰ κλαύσω, κύριε, εἶπεν ἐκεῖνη ἀπλῶς· δὲν δύναμαι νὰ κλαύσω, ἐπανέλαβεν.

— Ἀληθῶς!... κ' ἐγὼ εἶχον τὴν ιδέαν ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες ἤξεύρουσαν νὰ κλαίουσαν, ἐπειδὴ γνωρίζουν ν' ἀπατώσιν.

— Συγγνώμην! κύριε, συγγνώμην! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα γονυπετήσασα πρὸ τῆς κλίνης. Ὁ κόμης παρετήρησεν αὐτὴν ἐπὶ τινὰ ἔτι στιγμὴν, ποιῶν δὲ μεγίστην προσπάθειαν, ὅπως ὀμιλήσῃ, διότι ἡ ἀναπνοή του ἤρχιζε νὰ ἐκλείπῃ,

— Ἀκούσατέ με, τῇ εἶπεν. Τὰ πάντα ἐθυσιάσασα κατὰ τὸν βίον μου, ἀπέναντι τῆς τιμῆς μου, τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας μου, τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματός μου. Δὲν θέλω μετὰ τὸν θάνατόν μου, τὸ ὄνομά μου νὰ γίνῃ ἀντικείμενον χλεύης... Ἡ μονομαχία θὰ κάμῃ φοβερὰν ἐντύπωσιν... Ἄ! πνίγομαι... πνίγομαι... μὴ φωνάζετε... Ἀνοίξατε τὸ παράθυρον... ἄερα... ἄερα...

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἠνοιξε πάραυτα τὸ παράθυρον. Ἄηρ ζωογόνος εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, καὶ αἱ ἀκτίνες λαμπροῦ δύνοντος ἡλίου προσέβαλλον τὴν κλίνην τοῦ θνήσκοντος. Ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων τοῦ κήπου ἀνῆλθε μέχρι τοῦ δωματίου. Τὰ ἐπὶ τῶν ἀπέναντι φιλλυρῶν πτηνὰ ἤρχιζον νὰ κελαδῶσι. Ἡ φύσις ἐώρταζε. Ἐξω τὰ πάντα ἔχαιρον, ἐντὸς ἐβασίλευεν ὁ θάνατος.

Ἡ Ἔμμα ἐπανῆλθε καὶ ἐγονυπέτησε πλησίον τοῦ συζύγου της. Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς:

— Ἦμην τὸ μόνον ἐμπόδιον μετὰ τῆς θυγατρὸς σας καὶ ὑμῶν. Ὅταν αὐτὸ λείψῃ θὰ ζήσετε μαζί... Θὰ κινηθῇ ὁ μῶς ἡ περιέργεια μετὰ τὸν θάνατόν μου, καὶ θὰ προσπαθήσουν νὰ μάθουν πόθεν προέρχεται ἡ αἰφνιδία αὕτη ἀφοσίωσις διὰ πρόσωπον ἀγνωστον μέχρι τοῦδε· θὰ μαντεύσουν τὴν ἀλήθειαν... Δὲν τὸ θέλω, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ συμβῇ αὐτό!

Πρόεφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις διὰ σταθερᾶς φωνῆς, κατόπιν ἐξηκολούθησεν ὀμιλῶν ἡσυχώτερον, καὶ πλησιάζων πρὸς τὴν Ἔμμαν,

— Σκέψις αἰφνιδία μοὶ ἐπῆλθε, ἐπόσθησε. Ναί, διὰ τοῦ τρόπου μόνον αὐτοῦ μένει ἡ τιμή μου ἀκνηλιδωτος... Εἰπέτε μοι, μόνη ἡ κυρία Ὤδρου γνωρίζει τὸ μυστικόν σας;

Ἡ κόμησσα ἔνευσε καταφατικῶς.

— Ἐχετε πεποιθήσιν εἰς τὴν ἀφοσίωσίν της, εἰς τὴν ἐχεμύθειάν της;

— Ἐχω πλήρη πεποιθήσιν, ἐπιθύρουν ἡ Ἔμμα.

— Τώρα, εἶπεν ὁ κόμης, πρέπει νὰ μοὶ ὀρκισθῆτε, ὅτι δὲν θ' ἀντείπητε εἰς ὅ,τι θὰ σὰς εἶπω... καὶ δὲν θὰ τὰ διαψεύσετε ποτέ.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, ἀπεκρίθη ἡ Ἔμμα δι' ἀσθενεστάτης φωνῆς.

— Ὀρκισθῆτε, πρέπει νὰ ὀρκισθῆτε... ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς θυγατρὸς σας.

Καὶ ὁ πληγωμένος ἠδυνήθη νὰ ἐγερθῇ.

Ἡ Ἔμμα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν σύζυγόν της καὶ εἶπε μετὰ σταθερότητος:

— Τὸ ὀρκίζομαι.

— Παρακαλέσατε τοὺς πρὸ ὀλίγον εὐρισκομένους ἐδῶ νὰ ἐπανέλθουν, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, καὶ φροντίσατε νὰ ἔλθῃ ἡ κυρία Ὤδρου μετὰ τῆς Ἀλίκης.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα μετὰ τρόμου.

Ἄλλ' ἐκεῖνος τῇ ἔδειξε τὴν θύραν, καὶ ἡ Ἔμμα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν διαταγὴν του ταύτην.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς ὁ ἰατρός, ὅστις ἔσπευσε πρὸς τὸν κόμητα, καὶ ὁ Λύσανδρος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ νέου τινός, τριακονταετοῦς περίπου, καὶ ἀρκετὰ εὐειδούς, οὗτινος ὁ μῶς τὸ πρόσωπον προέδιδε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μεγίστην συγκίνησιν. Ἦτο ὁ κ. Ρίβες, ὅστις ἐγένετο ἡ ἀκούσιος ἀφορμὴ τοῦ δράματος, ὅπερ ἀνελίχθη τὴν προτεραίαν. Ὁ κύριος Φρουασὺ, ὅταν ὠμίλησε χαμηλοφώνως εἰς τὸν Λύσανδρον, τὸν εἶχε παρακαλέσει νὰ μεταβῇ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀντιπάλου του, ἐκεῖνος δὲ ἐθεώρησε καθήκον του νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παράκλησιν τοῦ ἐτοιμοθανάτου.

Ἄμα ὁ κόμης παρετήρησεν τὸν κύριον Ρίβες, ἔνευσεν αὐτῷ νὰ πλησιάζῃ. Ὁ νέος ὑπήκουσεν, εἶτα δὲ ἀνέκραξε κλαίων:

— ὦ! κύριε, πιστεύσατε... θὰ ἔδιδον τὴν ζωὴν μου, ὅπως τὸ φοβερὸν αὐτὸ δυστύχημα...

Ὁ κ. Φρουασὺ τὸν διέκοψε λέγων:

— Δὲν πρέπει ποσῶς νὰ μέμφεσθε τὸν ἐκυτόν σας. Ἐγὼ ἐξ ἐναντίας πρέπει νὰ μετανοῶ διὰ τὴν διαγωγὴν μου. Λέγω δὲ ἐνώπιον ὄλων, ὅτι ἐφέρθητε ἱποπτικώτατα.

— Ματαίως προσπαθῶ ἀπὸ τῆς χθῆς, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Ρίβες, νὰ εὐρῶ τὰ αἰτία, τὰ ὅποια σὰς ἠνάγκασαν νὰ λογομαχήσετε μαζί μου. Σὰς καθικετεύω νὰ μοὶ τὰ φανερώσετε, διὰ νὰ δικαιωγηθῶ πρὸς ὑμᾶς.

— Πῶς! ἀληθῶς δὲν τὰ ἤξεύρετε! εἶπεν ὁ κόμης, ὅστις ὠπλίσθη δι' ὄλης τῆς δυνάμεώς του, ὅπως παίξῃ ἐπιτυχῶς μέχρι τέλους τὴν πένθιμον κωμῆδιαν, ἣν συνέλαβε. Ὅλα θὰ τὰ ἐνοήσετε, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πάντοτε πρὸς τὸν κ. Ρίβες, ἐὰν στρέψετε καὶ παρατηρήσετε πέριξ σας!

Ὁ κ. Ρίβες ἐστράφη καὶ ἔμεινε ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Ἀλίκης, συνοδουμένης ὑπὸ τῆς Ἐμμας καὶ τῆς κυρίας Ὠδρύ.

— Πῶς, ἀνέκραξεν ἐκεῖνος, γνωρίζετε τὴν δεσποινίδα;

Ὁ πληγωμένος ἀνέπνεε μετὰ δυσκολίας, ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τοὺς παρευρισκομένους ἔλεγε διὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Εἶνε θυγάτηρ μου!

Πάντες παρετήρουν ἀλλήλους ἐκπληκτοί, ἀπόλυτος δὲ σιγῇ διεδέχθη τοὺς λόγους τοῦ ἐτοιμοθανάτου.

Ἡ Ἀλίκη ἔτρεξε πρὸς τὸν πληγωμένον, ἀλλ' ἠμποδίσθη ὑπὸ τῆς κομῆσεως.

Ὁ κ. Φρουασὺ ἐξηκολούθησεν ἤδη μετὰ μεγίστης ἀδυναμίας,

— Μάλιστα, εἶνε θυγάτηρ μου . . . τὴν ὁποίαν ἔνεκα σεβασμοῦ . . . πρὸς τὴν σύζυγόν μου . . . ἀνέτρεφα κρυφῶς . . . μακρὰν τοῦ κόσμου.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κύριον Ρίβες,

— Ἐννοεῖτε τώρα, ἐξηκολούθησε λέγων, πόσον ὠργίστην . . . ὅταν ἔμαθον ὅτι ἐσκέπτεσθε ν' ἀποπλανήσετε τὴν κόρην μου . . . Ἐὰν ἦτο νόμιμος θυγάτηρ μου, θὰ σὰς ἔλεγον: «Τὴν ἐκθέσατε, ὀφείλετε νὰ τὴν νυμφευθῆτε.» Δὲν ἠδυνάμην δυστυχῶς νὰ τὸ πράξω . . . ἐσκέφθην νὰ ἐκδικηθῶ.

Πάντες ἤκουον μετὰ προσοχῆς οὐδεὶς ἀμφέβαλε δι' ὅσα ὁ ἐτοιμοθάνατος ἔλεγεν.

Ἡ κόμησσα καὶ ἡ κ. Ὠδρύ, αἵτινες μόναι ἐγνώριζον τὰ τῆς γεννήσεως τῆς Ἀλίκης, ἠννόουν τί συνέβαινε, καὶ ἐθαύμαζον τὸν κόμητα, ὅστις κατὰ τὴν φοβερὰν ταύτην στιγμήν, ἐδείχθη ἐκτάκτως γενναῖος, καὶ ἐφέρθη μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἐπιδειξιότητος.

Καὶ μὲ κλειστοὺς ἤδη ὀφθαλμούς, προσέθεσε στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του:

— Σὰς ζητῶ . . . ὡς τελευταίαν χάριν, νὰ λάβετε . . . ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον, μαζὺ σας τὴν θυγάτηρά μου καὶ νὰ τὴν προσταυτέσετε, ὡς ἀληθῆς μήτηρ . . .

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἠκούετο ἄλλο τι ἐν τῷ δωματίῳ, ἢ ἡ θορυβώδης ἀναπνοὴ τοῦ θνήσκοντος, καὶ οἱ λυγμοὶ τῆς Ἐμμας, ἧτις ἤδη ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα.

Κατόπιν, πλησιάζασα εἰς τὴν κλινὴν τοῦ συζύγου τῆς, ἐψιθύρισεν:

— Συγγνώμην, κύριε, συγγνώμην, ἐσπλαγχνισθῆτέ με!

Τὴν παρετήρησε μετὰ τρυφεροῦ σχεδὸν βλέμματος, καὶ τείνων αὐτῇ τὴν χειρὰ του, ψυχρὰν ἤδη, ἦν ἐκεῖνη ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων, τῇ εἶπε:

— Ὡς σύζυγος, ὁ ὁποῖος ἔμαθε τὸ σφάλμα σου . . . ἐξεδικήθην. Ὡς χριστιανός, ὁ ὁποῖος ἐνθυμήθη πόσα ὑπέφερες ἐξ αἰτίας μου . . . σὲ συγχωρῶ.

Λέξεις τινὲς ἀκατάληπτοι ἠκούσθησαν καὶ κατόπιν ἐκλείσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του.

Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐν τῇ ζωῇ!

Ἡ κόμησσα Ἐμμα, ζήσασα ἐπὶ πολλὰ ἔτη μακρὰν τοῦ κόσμου, ἀπέθανε πρὸ ἐξ περιπού μηνῶν.

Ὁ ἀριστοκρατικὸς κόσμος ὀμιλεῖ νῦν διὰ τὸν γάμον τοῦ κυρίου Ρίβες, ἀκολούθου τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν μετὰ τινος ὀρφανῆς, ἐξαισίας καλλονῆς, καὶ κληρονόμου πάσης τῆς περιουσίας τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομῆσεως Φρουασὺ Βλαρύ.

Ὁ Λύσανδρος εὕρισκε τὴν ἐν Παρισίους διαμονὴν του λίαν . . . ταραχῶδη· ἐπέστρεψε πρὸ πολλοῦ εἰς τὰς ἀποικίας. Διέρχεται τὴν ζωὴν του ἐπὶ κρεμαστῆς κλίνης· ἀναπαύεται ἐκεῖ, ὡς λέγει, ἀπὸ πάσης τὰς συγκινήσεις καὶ πάντας τοὺς κόπους, εἰς οὓς ὑπεβλήθη κατὰ τὴν ἐν Γαλλίᾳ διαμονὴν του.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἀπεκόμισεν ἐκ Γαλλίας οὐχὶ εὐχαρίστους ἐντυπώσεις, ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψει τὸ ταξειδιωτικὸν σημειωματαρίον του, ἐφ' οὗ ἔχει γράψει τὰ ἑξῆς:

«Γαλλία, τόπος βάρβαρος! Ρεύματα ἀέρος. Ἐγκεφαλικοὶ κατάρροι. Ἰππηρέται κακομαθημένοι. Νεάνιδες ζωηραὶ. Φιλονεικίαι εἰς τὸ Χαρτοπαίγνιον. Μονομαχίαι διὰ τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν».

***

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΛΙΝΔΑΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

Α'

Ἀπὸ τριῶν ἡδῆ ἡμερῶν διεσάλπιζον αἱ ἐφημερίδες τοῦ Βερολίνου τὸ νέον δράμα «Ἐλζα», ὅπερ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1880 ἔμελλε νὰ διδασθῆ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου.

Ἦτο τὸ δεύτερον ἔργον νεαροῦ δραματικοῦ, ὅστις διὰ τῆς ἀνεπιπτώσεως ἐπιτυχίας τοῦ πρώτου τοῦ δράματος κατάρθωσε νὰ διεγείρῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον. Μετὰ πολλῆς δὲ περιεργίας περιέμενον νὰ ἴδωσι τίνι τρόπῳ μετέβη ἀπὸ τῆς Μεσαιωνικῆς ἐποχῆς, ὅθεν εἶχεν ἀρυσθῆ τὴν ὑπόθεσιν, τὸ πρῶτόν του ἔργον, εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, ὅπου ἐξελίσσεται τὸ δεύτερόν του τοῦτο δοκίμιον.

Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἠύξανεν ἡ ἀνυπομονησία τοῦ κοινοῦ, καθ' ὅσον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς γνωστὴ καὶ ἐπιφανῆς ἠθοποιός, ἧτις ἀκόπως εἶχε κατακτήσῃ ἐν μέρει, διὰ τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς ὠραιότητος τὰς συμπαθείας τοῦ κοινοῦ.

Ἐπομένως κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκεῖνην ἐσπέραν ὄλαι αἱ θέσεις τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς πλέον ἀσημάντου, εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ ἀνυπομόνου ἀκροατηρίου.

Ἐν ᾧ δὲ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σκηνῆς ὁ συγγραφεὺς ἀφ' ἐνὸς τεταραγμένος ἔβαινε ἀνω καὶ κάτω παρατηρῶν τὸ ὠρολόγιόν του καὶ συλλογιζόμενος, ὅτι τρία μόνον λεπτὰ ὑπελείποντο καὶ ἔμελλε νὰ σημάνῃ ἡ τόσον περιπόθητος δι' αὐτὸν στιγμή, οἱ ἠθοποιοί, οἵτινες ἔμελλον νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν πρώτην πρᾶξιν, ἵσταντο ἤδη ἔτοιμοι, ἐπεδείκνυον ἀλλήλοις τὰς ἐνδυμασίας των καὶ ἐψιθύριζον τὰ μέρη των, συμβουλευόμενοι τὸν ὑποβολέα· ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς ἔρριπτεν ἀνῆσυχον τὸ βλέμμα του εἰς τὴν διακόσμησιν τῶν σκηνογραφικῶν· διώρθου ἔδραν τινὰ, μετέβαλλε θέσιν ἑτέρου ἐπίπλου καὶ τέλος ἐπλησίαζεν εἰς τὴν αὐλαίαν καὶ διὰ τινος ὁπῆς ἐξήταζε τὸ πλῆθος.

Ἦδη ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ τῶν θεωρείων ἤρχισεν ὁ θόρυβος ἐκεῖνος, ὅστις προηγῆται πάσης παραστάσεως· γνώριμοι ἐχαιρετῶντο, ἀπὸ δὲ τῆς πλατείας πολλοὶ ὄρθιοι παρετήρουν διὰ τῶν διόπτρων τὰς κυρίας, αἵτινες ὀλοὲν ἐπλήρουν τὰ θεωρεῖα ἀπειραὶ συνδιαλέξεις συνεκρουοῦντο, κρίσεις ἐπεφέροντο ἐπὶ τοῦ φορέματος ἢ τῆς κομώσεως τῆς μὲν ἢ τῆς δὲ γνωστῆς κυρίας καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε πληρωθῆ ἀπὸ τὸ μεθυστικὸν ἐκεῖνο κρᾶμα εὐωδιῶν, τὸ ὅποτον παντοῦ ἀποκομίζει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ὠραῖον φύλον.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ἐν τινι τῶν παρὰ τὴν σκηνὴν θεωρείων, ἀκριβῶς κάτωθεν τοῦ ιδιωτικοῦ θεωρείου τοῦ αὐτοκράτορος, συνδιελέγοντο ζωηρῶς ἡ κυρία πρέσβείως τινος καὶ γνωστὴ Ρωσίσς πριγκίπισσα μετὰ τινος ὑψηλοσώμου ἀξιωματικοῦ, ἐν μεγάλῃ στολῇ, ἀρτί ἐγκαταλιπόντος τὴν αὐτοκρατορικὴν τράπεζαν καὶ ἀγγέλλοντος τὴν στιγμήν ταύτην εἰς τὰς κυρίας, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἔμελλε νὰ τιμήσῃ τὴν παράστασιν· εἰς δὲ τὸ βάθος τοῦ θεωρείου, ὅπερ ἦτο κάπως σκοτεινότερον, συνωμίλει χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ πρίγκηψ Ριχάρδος τῆς Λοενοῦργης μετὰ τοῦ αὐλάρχου βαρῶνου φὸν Βούλπεν.

Ὁ πρίγκηψ, ὅστις ἐσχάτως εὕρισκετο εἰς μακρυνὰ ταξίδια, μόλις πρὸ μηνὸς εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς Βερολῖνον ἔνεκα λόγων ὑπηρεσίας.

— Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, βαρῶνε, ἔλεγεν ἡσύχως εἰς τὸν σύντροφόν του, πόσον ὀλίγον μετεβλήθη ἡ ὄψις τῆς βερολιναίας κοινωνίας κατὰ τὴν μακροχρόνιον ἀπουσίαν μου· δὲν ἐννοῶ μόνον τῆς ἀριστοκρατίας, ἰδοῦ, νομίζω, ὅτι ὅλους τοὺς γνωρίζω ἐξ ὄψεως τουλάχιστον καὶ ὅτι οὐδεμίαν θὰ ἠσθανόμην ἐντύπωσιν ἐὰν δὲν ἔβλεπον ἐν τῷ μεταξύ τόσα . . . ἀλλὰ, εἶπεν ἀίφνης μεταβαλὼν τὸνον φωνῆς, ἰδοῦ κατὶ, τὸ ὅποτον δὲν ἐνθυμούμαι νὰ εἶδα ἄλλοτε . . . Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν αὐλάρχην, ἐν ᾧ συγχρόνως παρετήρει προσεκτικῶς διὰ τῶν διόπτρων, παρατηρήσατε, σὰς παρακαλῶ, βαρῶνε, τὰς δύο ἐκείνας κυρίας . . . προχωροῦσι μετὰ τῶν ἐδωλίων τῆς δευτέρας σειρᾶς, ἡ πρώτη φαίνεται πολὺ καστανή, ἐν ᾧ ἡ δευτέρα εἶνε ξανθὴ . . . ἐννοῶ τὴν πρώτην· ἰδοῦ τώρα καθήνται . . .

— Τὰς βλέπω, ὑψηλότατε, ἀπεκρίθη ὁ Βούλπεν, ὅστις, ὠπλισμένος διὰ τῶν διόπτρων του, ἠκολούθει τὰς ὁδηγίας τοῦ πρίγκιπος.

— Αἱ λοιπόν, ποῖαι εἶνε;

— Νομίζω ὅτι εἶνε ξένα· τούλαχιστον δὲν τὰς γνωρίζω.

— Ἀλλὰ ἡ πρώτη εἶνε ὠραιότατη . . . αὐτὴν δὲ νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ τὴν γνωρίσῃ τις . . .

— Χμ! ὠραιότατη, πολὺ τὴν κολακεύετε, πρίγκηψ . . . οὐχ ἦττον εἶνε ἀρκετὰ νόστιμη καὶ μάλιστα, ἂν παρατηρήσῃ κανεὶς ἐπισταμένως . . .

Δὲν ἐπρόφθασεν ὁ βρωῶνος νὰ τελειώσῃ, διότι κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἤρθη ἡ αὐλαία· τοῦτο ὅμως οὐδόλως ἀπησχόλησε τὸν πρίγκηψ, ὅστις ἐξηκολούθει παρατηρῶν τὴν νεαρὰν γυναῖκα μὲ ὀλοὲν αὐξάνουσαν περιέργειαν.

Ὁ πρίγκηψ Ριχάρδος τῆς Λοεμβούργης, μονογενὴς υἱὸς τοῦ ἡγεμόνος Ἑρρίκου τῆς Λοεμβούργης καὶ τῆς ἐν ἔτος μετὰ τὴν γέννησίν του ἀποθανούσης ἡγεμονίδος Καρλόττας, πριγκιπίσσης ἐνὸς τῶν δεσποζόντων τότε Σαξωνικῶν οἴκων, ἔχαιρε μεγίστης παρὰ τῆ αὐλῆς εὐνοίας.

Ἀλλὰ καὶ μεταξύ τῶν πεπαιδευμένων ἐκέκτητο ὄχι μικρὰν ἀξίαν, ἕνεκα τῶν γνώσεων του καὶ τῆς συνουσίας περὶ τὴν φιλολογίαν ἀσχολίας του, ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους καθίστατο περιζήτητος διὰ τὸ ἐπαγωγὸν καὶ εὐχαριτοῦ χαρακτήρος του.

Ταῦτα ὅμως δὲν τὸν ἠμποδίσαν καὶ νὰ ἐκτελέσῃ, ἐπαξίως τοῦ ὀνόματός του, τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκόν του.

Εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον διεκρίθη ἐξόχως· κατὰ τὴν μάχην δὲ τοῦ «Mars-la-tour» ἐπαξίως ἐκέρδισε τὸν σιδηροῦν σταυρόν, τὴν δ' ἐπομένην προήχθη εἰς λοχαγόν. Ἐν δὲ τῇ μάχῃ τοῦ «Le Bourges» σφαῖρα πυροβόλου τῷ ἀπέκοψε σχεδὸν τὸ ἄνω ἤμισυ τοῦ ἀριστεροῦ ὠτός, καὶ ἠναγκάσθη μὲν νὰ νοσηλευθῇ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, οὐχ ἦττον ἀμέσως ἠνώθη μὲ τὸ σύνταγμα του καὶ ἐπέστρεψε μετ' αὐτοῦ εἰς Βερολίνον.

Ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα ἐπεσκέφθη τὴν Ἀσίαν ὀλόκληρον, ἐπιστρέψας δὲ ἐδημοσίευσεν ἀναμνήσεις τοῦ ταξιδίου του τούτου.

Ἐκτοτε ἔζη διαδοχικῶς εἰς τὸ οἰκογενειακὸν μέγαρόν του ἐν Λοεμβούργῃ καὶ εἰς Βερολίνον, μέχρι τοῦ μεγάλου ταξιδίου του εἰς Ἀμερικὴν, ὅπερ τὸν ἐκράτησε δύο ἔτη μακρὰν τῆς πατρίδος του· καὶ τῶρα ἠσχολεῖτο γράφων τὰς ἐντυπώσεις τῆς δευτέρας ταύτης περιηγήσεώς του.

Ὁ Ριχάρδος ἦτο ὑψηλὸς καὶ εὐρύτερος· εἶχεν ἔκτακτον δύναμιν μυῶν καὶ δὲν ἀπέφυγε, περιστάσεως τυχούσης, νὰ τὴν ἐπιδεικνύῃ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν μεγάλοι καὶ ζωηροί, ἡ ρίς γρυπὴ καὶ ὁ πώγων κανονικώτατος· εἶχε τὸν μακρὸν μύστακά του πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω ἐστριμμένον, τὴν δὲ κόμην μακρυτέραν εἰς τὸ

ἀριστερὸν μέρος, ἵνα κρύπτηται ὁ ἄκρωτηριασμός του ὠτός του, ἐν γένει δὲ ἡ φυσιογνωμία του ἦτο ζωηρὰ καὶ ἀνδρική, ἐνέφεινε δὲ ἀποφασιστικότητα καὶ ἔκτακτον ἰσχὺν θελήσεως· ἡ στολή του, ὡς ταγματάρχου τῶν Οὐλάνων τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ αὐτοκράτορος, τῷ ἤρμοζε θαυμασίως· ἐν συνόψει δὲ ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἣν παντοῦ προὔξεναι, εἶχε τι τὸ ἀρρενωπὸν καὶ συμπαθὲς συγχρόνως.

Κατ' ἀρχὰς τὸ δρᾶμα ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν· οἱ διάλογοι καὶ τὰ σκηνικὰ τῆς πρώτης πράξεως ἤρσαν θαυμασίως, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ οὐδόλως ἐπρόσχευεν εἰς τὴν σκηνὴν ἢ προσοχὴν τοῦ ὄλου ἦτο ἐστραμμένη εἰς τὴν μελαγχροινὴν τῆς δευτέρας σειρᾶς καὶ ἀνυπομόνως περιέμενε τὸν Βούλπεν, ὅστις τῷ ὑπεσχέθη, ὅτι ἐπισκεπτόμενος τὰ θεωρεῖα, θὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ἀγνώστου.

Καὶ πράγματι· περὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως ἐπανῆλθεν ὁ βρωῶνος, ὅστις ὅμως μετὰ λύπης τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι αἱ ἔρευναι του ὑπῆρξαν μάταιαι, καὶ ὅτι οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ περὶ τῆς θελκτικῆς μελαγχροινῆς.

Ἐφ' ὅσον ὅμως τὸ δρᾶμα προεχώρει, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ πρώτη καλὴ ἐντύπωσις μετεβάλλετο· πολλοὶ ἐνεθυμοῦντο ὅτι καὶ ἄλλοτε κἄπου εἶδον ἢ ἤκουσαν τοιοῦτόν τι· ἀκριβῶς ὅμως δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ ὀρίσωσι, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐσιώπων.

Ὁ κόμης, ἡ παιδαγωγός, ἡ ἀγνή θυγάτηρ, τὸ θῦμα τῆς πατρικῆς ἀμαρτίας, ὅλα παραδόξως ἐτύγχανον γνωστὰ πρόσωπα, ἀδύνατον ὅμως ἦτο νὰ ἐνθυμηθῶσι ποῦ καὶ πότε τὰ εἶδον.

Εἰς τὴν τρίτην ὅμως πράξιν ἡ ὑπόνοια περὶ τῆς μὴ πρωτοτυπίας τοῦ δρᾶματος καθίστατο ὀλοὲν πλέον βέσιμος καὶ βεβαία, τὸ πλεῖστον δὲ τῶν θεατῶν ἐξερράγη τέλος εἰς φοβερὰς ἀποδοκιμασίας, ὅτε ἀπροσέκτως οἱ φίλοι τοῦ συγγραφέως ἤρχισαν νὰ τὸ ἐπιδοκιμάζωσι.

Ὁ πρίγκηψ ἐξῆλθε πολὺ πρὸ τοῦ τέλους τῆς προαστάσεως, ἐλπίζων νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγνώστου του καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἀφοῦ ὅμως ἐπὶ ματαίῳ περιέμενεν, ἠνώθη μὲ τινὰς φίλους του καὶ ἐδείπνησε μαζύ των.

Τὴν ἐσπέραν ὅμως ἐκείνην δὲν ἠδυνήθη ὁ πρίγκηψ νὰ ἀναπυθῇ, καὶ πολὺ ἀργὰ τὸν κατέλαβεν ὁ ὕπνος· ἀφ' ἐνὸς ἡ φαντασία του τῷ παρουσίαζε τὸ εἶδωλον τῆς ἀγνώστου ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ μαγεῖα· ἀφ' ἐτέρου δὲ καὶ αὐτὸν ἐδρακνίζεν ἡ ἰδέα ὅτι κἄπου εἶδε ἢ ἤκουσεν, ἢ τέλος ἀνέγνωσε, τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δρᾶματος.

Καὶ οὕτω ὁ δυστυχὴς συγγραφεὺς ἐν μιᾷ μόνῃ ἐσπέρῃ εἶδεν ἐξερρακνιζόμενος ἐναλλάξ τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντός του. Μελαγχολικὸς λοιπὸν καὶ ἀπελπὶς ἐβημάτιζε, μέχρι πρῶτης σχεδόν, ἐντὸς τοῦ πενιχροῦ δωματίου του.

[Ἐπιτετα συνέχεια].

*X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ἐλένην Παπαδοπούλου. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Στ. Σαραντοπούλου. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξιναι, ζητήσεται, παρακαλοῦμεν, παρὰ τοῦ κ. Ἐμ. Βεκιερέλη. — κ. Δ. Θεοδοσοῦρακοπούλου. Περιμένομεν ὁδηγίας σας — κ. Βικτωρα Δ. Πάξε. Βιβλίον ἀπεστάλη. — κ. Α. Κ. Παλασιολόγος. Ἐνεργήσεται, παρακαλοῦμεν, ταχέως, διότι ἀφύκτως θὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὄνόματα τῶν δυστροποῦντων. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνουν φύλλα πρέπει καὶ νὰ πληρώνουν. — κ. Ἄριστ. Δ. Ἀβούρη. Φύλλα ἀπεστάλησαν, ἐκτὸς τοῦ Α' ἐξαντληθέντος. Δρ. 27:50 ἀντίτιμον αὐτῶν μετρήσατε, παρακαλοῦμεν, τῷ κ. Δ. Ε. Μαρτινέγκω — κ. κ. Ἰωάννην Σπετσέρην καὶ Ν. Λογοθέτην. Ἦύργον Συνδρομᾶς σας, δύνασθε νὰ πληρώσῃτε τῷ κ. Α. Κουνοῦπῃ — κ. Α. Ζαγκλιδῶν. Ἐπιστολὴ καὶ ἀποδείξεις Σ. Φ. Ἀντίπαπα ἐλήφθη Ἐγράψμεν δ' αὐτῷ, ἵνα φροντίσῃ περὶ τῆς ἀποστολῆς. Ἀποτελεσμαθὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ἐν καιρῷ. — κ. Γ. Γιαννέντσον. Ἐλήφθη ἀποδείξεις. Εἰς τὸ ἐξῆς τὰ φυλλάδια θὰ λαμβάνετε τακτικώτατα — κ. Α. Ε. Μπαροῦτην. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἀντίτιμον προηγούμενου τόμου δεδεμ. Δρ. 11:50 — κ. Ζαχαράγιαν Περισιτιάνου Περιμένομεν νέαν διεύθυνσίν σας. — κ. Ν. Ἰω. Νάκον. Παρακαλεῖσθε ν' ἀποστείλῃτε σημείωσιν τὴν μὴ λησθέντων. Λάβετε ὅμως ὑπ' ὄψει σας, ὅτι ἡ διεκπεραιώσις ἐνεργεῖται μετὰ μεγίστης προσοχῆς, πολὺ δὲ σπανίως, ἂν οὐχὶ διόλου, ἡ καθυστέρησις προέρχεται ἐξ ἡμῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ἵποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
Σχῆμα 4ον σελίδες 12.

Συνεργεῖται καθηγηταὶ, ὑφηγηταὶ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς κτλ. — Διευθυντὴς Α. Καλλιδικωῆς ὑφηγητῆς κτλ. — Ἐκδότης Κ. Κοκκολάτος.

Ἐτησια συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι Δρ. 9, ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ φρ. χρ. 10.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.

ΑΡΤΙ ΕΞΕΔΟΘΗ:

Ε ΣΤΑΝΔΕΥ

Η

ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΔΡΑΚΤΑ

Πωλεῖται εἰς τὸ γράφειον ἡμῶν ἀντὶ Δρ. 3.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιεῖ ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπασαν τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα Πωλεῖται εἰς φιαλίδια καὶ κατ' ὄκταν.

Παρὰ τῷ ἴδιῳ κατασκευάζεται ὁ θαυμαστὸς τονικοθεραπευτικὸς Οἶνος μετὰ Κίνας καὶ Κακάου, καθὼς καὶ τοῦ Ἐδκαλύπτου ὁ πεφημισμένος ἀντιπυρετικὸς καὶ Κολόμβου, ὁ μόνος φημι ὁμοιος κατὰ τῆς διαρροίας. Ἀποδείξεις ἔστω αἱ εἰς χεῖράς του εὐρισκόμεναι συγχαρητήριαι ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἱατρῶν.